

Tako Zotin

Çdo njeri ka vlerë (Gjoni 4:1–42)

Një djalë 7 vjeçar shkroi këtë letër për mjekun e tij psikoterapist:

I dashur doktor Gardner

Diçka më shqetëson. Disa kohë më parë një djalë, më i madh se unë, rreth 13 vjeç, më ngacmonte. Ai më quante breshkë dhe unë e di se ai më quante kështu për arsye të operacionit tim plastik në buzë.

Unë mendoj se Perëndia më urren për arsye të buzës sime. Dhe, kur unë të vdes, Ai ndoshta do të më dërgojë në ferr.

Me dashuri, Krisi

Sot shumë veta vuajnë nga të menduarit keq për veten e tyre. Ne e quajmë këtë «kompleks inferioriteti». Sido që të jetë, njerëzit me këtë problem mendojnë se nuk vlejnë shumë.

Ne duam të theksojmë se «*Çdo njeri ka vlerë*». Si tekst kemi përdorur librin e Gjonit nga Bibla, kapitullin katër. Thuhet se kapitulli i katërt i Gjonit thotë më shumë për karakterin e Jezusit se ndonjë kapitull tjetër i Dhjatës së Re.

NJË VENDIM I ÇUDITSHËM (GJONI 4:1–4)

Kapitulli 3 i Gjonit na shpalos sfondin për mësimin tonë. Jezusi kishte qenë në festën e Pashkëve. Një natë, gjatë festimit, Ai foli me një udhëheqës të njohur hebre, të quajtur Nikodem. Nga ky bashkëbisedim vijnë fjalët e mrekullueshme të Gjonit 3:16. Pas festës, Jezusi qëndroi në Jude për pak kohë dhe pati sukses të madh në

predikimin e Tij. Suksesi i Tij shkaktoi konflikt me dishepujt e Gjon Pagëzorit. Sidoqoftë, shqetësim i madh për Jezusin ishte fakti i shënuar në vargun 1 të kapitullit të katërt: «farisenjtë kishin dëgjuar se Jezusi po bënte dhe po pagëzonte më shumë dishepuj se Gjoni». Jezusi, me qëllim që të frenonte një vdekje të parakohshme, duhej të parandalonte një konflikt të drejtpërdrejtë me farisenjtë. Si rezultat Jezusi vendosi të largohej nga Judea dhe të shkonte në veri, në Galile.

Kjo na sjell te ky varg i çuditshëm: «Por duhej të kalonte nëpër Samari» (v. 4). Palestina ishte rreth 193 kilometra nga jugu në veri. Brenda këtyre 193 kilometrave kishte tre ndarje të territorit. Në veri ndodhej Galilea, në jug Judea dhe midis të tyre ndodhej Samaria. Hebrenjtë ishin gati të përdornin çdo rrugë, përveç rrugëve që shkonin përmes Samarisë. Ata do të shkonin në lindje të lumit Jordan, do ta kalonin atë dhe më pas do të udhëtonin drejt veriut përmes Peresë, derisa të arrinin detin e Galilesë. Pastaj ata do të kalonin përsëri lumin Jorda, këtë radhë nga bregu perëndimor në atë lindor, për të hyrë në Galile. Duheshin tre ditë për të vajtur drejt e në veri, por duheshin 6 deri në 9 ditë, në qoftë se do të udhëtoje nëpërmjet Peresë. Kjo është përafërsisht si të shkosh nga Vlora në Tiranë duke kaluar nga Korça.

Pse duhej që Jezusi të kalonte përmes Samarisë? Ka zëra që thonë se Jezusi ishte në nxitim për shkak të arrestimit të Gjon Pagëzorit (shënim

Mateun 4:12) ndaj dhe Jezusi donte të sigurohej që dishepujt e Gjonit s'do të shpërndaheshin. Sidoqoftë, fakti që Jezusi ndaloi për dy ditë në Sihar, e përjashton këtë sugjerim. Unë do të sugjeroja që Jezusi «duhej të kalonte permes» Samarisë, sepse një grua e veçantë ishte atje dhe, gjithashtu, një qytet plot me njerëz të çmuar po priste, njerëz që ishin gati për t'u korrur shpirtërisht. Jezusi «duhej të kalonte përmes Samarisë» sepse për Perëndinë *çdo njeri ka vlerë!*

GRUAJA MËKATARE (GJONI 4:5-8)

«Arriti, pra, në një qytet të Samarisë që quhej Sihar, afër tokës që Jakobit i kishte dhënë Jozefit, birit të vet» (v. 5). Sihar ishte në mes të rrugës. «Dhe pusi i Jakobit ishte aty» (v. 6a). Ky pus është një nga vendet e pakta Biblike që, kur e viziton, mund të thuash me siguri: «Ky është pusi». Ky pus që ekziston edhe sot, ndodhet rreth një kilometër nga vendndodhja e qytetit të lashtë të Siharit.

«Jezusi, i lodhur nga udhëtimi, u ul pranë pusit» (v. 6b). Gjoni, i cili i shkroi ngjarjet në Ungjillin e tij, për të bindur njerëzit se Jezusi është Biri i Perëndisë (Gjoni 20:30, 31), tregon më shumë rreth anës njerëzore të Jezusit se shkrimtarët e ungjijve të tjerë (Mateu, Marku dhe Luka). Është Gjoni ai që na ka dhënë fjalët e Jezusit në kryq: «Kam etje» (Gjoni 19:28). Jezusi provoi lodhjen, etjen, urinë dhe mundimet, ashtu siç i provojmë edhe ne.

Sipas mënyrës hebraike të ndarjes kohore të ditës, «ishte rreth orës së gjashtë» (vargu 6). Ishte afër mesditës. Rreshti 8 shpjegon se «dishepujt e Tij kishin shkuar në qytet për të blerë ushqime». Jezusi i kishte dërguar ata, n.q.s. do të përdorim termat e sotme, në një dyqan ushqimesh apo në një super-market për të blerë ushqime.

«Një grua nga Samaria erdhi të nxjerrë ujë nga pusi» (v. 7a). Këto pak fjalë thonë shumë për atë grua. Gratë, zakonisht nuk shkonin për të nxjerrë ujë në mesditë. Ato shkonin në mëngjes dhe në mbrëmje, kur koha ishte e freskët. Të shkuarit për ujë ishte një ngjarje shoqërore, ishte diçka ku të gjithë njerëzit merrnin pjesë. Në këtë mënyrë gratë mund të takoheshin dhe mund të bisedonin me njëra-tjetrën për gjëra nga më të

ndryshmet. Sidoqoftë, kjo grua erdhi për të nxjerrë ujë në mesditë, në pikun e vapës. Arkeologët kanë zbuluar burime uji afër Siharit. Kjo grua duhet të ecte rreth një kilometër për të marrë ujë. E gjithë kjo sugjeron se ajo ishte mohuar nga gratë e tjera të qytetit dhe nga vetë shoqëria. Për të evituar ngacmimet dhe thashethemet, ajo preferoi të shkonte vetëm për të nxjerrë ujë.

NJË KËRKESË E ÇUDITSHME (GJONI 4:7, 9)

«Jezusi i tha asaj: “Më jep të pi”. ... Por gruaja samaritane i tha: “Po qysh, Ti që je hebre kërkon të pish prej meje, që jam një grua samaritane?”» (vargjet 7b, 9a).

Për të kuptuar këtë bashkëbisedim, ne duhet të kuptojmë diçka rreth marrëdhënieve midis hebrenjve dhe samaritanëve. Të gjithë kemi parë racizmin të shfaqet në mënyra të ndryshme, por shumë nga ne nuk kanë parë asgjë, krahasuar me urrejtjen që ekzistonte midis hebrenjve dhe samaritanëve. Mbani mend, çdo shfaqje e racizmit ia thyen zemrën Perëndisë. Urrëjtja midis hebrenjve dhe samaritanëve kishte kohë që ekzistonte. Samaritanët ishin një racë e përzier si rezultat i pushtimit të dhjetë fiseve veriore të Izraelit nga Asiria në vitin 727 B.C., (2 Mbretërve 17:6). Hebrenjtë e lënë në veri, u martuan me johebrenjtë që Asirianët kishin sjellë në Palestinën veriore (shënim: 2 Mbretërve 17:24). Fëmijët që lindën, si rezultat i këtyre martesave të përziera, ishin samaritanë. Për hebrenjtë, prishja e pastërtisë racore ishte gati «një mëkat i pafalshëm». Akoma edhe sot, në një familje të fortë çifute, n.q.s. një nga fëmijët martohet me dikë jashtë besimit çifut, atëhere familja organizon një funeral për këtë fëmijë dhe e deklaron atë të vdekur.

Së paku tre fakte surprizë gjenden në bisedën e Jezusit me atë grua. (1) Siç thamë, Jezusi i kërkoi ujë dikujt nga Samaria. (2) Kjo ishte një grua. Ishte e ndaluar për burrat çifutë që të flisnin me gratë jashtë në publik (shikoni vargun 27). Madje, mësuesit hebrenj nuk flisnin në publik as me gratë apo vajzat e tyre. Në sektin e farisenjve ndodhej një grup i quajtur «njerëzit me plagë», sepse ata mbyllnin sytë sa herë që shikonin një grua, kështu që, ata përplaseshin në mure, pemë dhe në objekte të tjerë. (3) Siç do të lexojmë, problemi në këtë rast nuk ishte vetëm se Jezusi po

fliste me një grua, por edhe karakteri dhe morali jo i pastër i kësaj gruaje.

Ka një kontrast të qëllimshëm midis individëve që Jezusi takon në kapitullin 3 dhe 4. Tek Gjoni kapitulli tre, Jezusi takohet me Nikodemin, i cili ishte (1) hebre, (2) burrë dhe (3) një individ me integritet dhe standarte të larta morale. Në kapitullin katër Jezusi takoi një grua te pusi, e cila ishte (1) samaritane, (2) grua dhe (3) një individ me moral dhe karakter të dobët. Të dy kishin nevojë për shpëtim. Jezusi e trajtoi atë grua me të njëjtën butësi, respekt dhe hir që trajtoi Nikodemin. Pse? Sepse *çdo njeri ka vlerë për Jezusin*.

Pavarësisht se ti je fetar apo jofetar, burrë apo grua, pavarësisht se ti je një njeri me moral të lartë apo me halle dhe probleme të panumërta, pavarësisht se ti ke një pozitë të lartë në shoqëri, apo je «askushi», një gjë është e sigurt që Perëndia të do ty. Ti je krijuar sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë (Zanafilla 1:26). Ti je një person i veçantë për Perëndinë. Jezusi vdiq në kryq për ty dhe Ai do të vdiste, edhe sikur ti të ishe i vetmi që do të kishe nevojë për vdekjen e Tij.

Gjoni shtoi këto fjalë shpjegimi për bisedën midis Jezusit dhe gruas te pusi: «(hebrenjtë nuk shoqëroheshin me samaritanët)» (v. 9b). Kjo s'do të thotë se hebrenjtë s'kishin asnjë lloj marrëdhënie me samaritanët. Ata kishin marrëdhënie financiare (mbani mend që dishepujt shkuan në qytetin e Samarisë për të blerë ushqime). Gjoni thekson se zakonisht ata s'kishin marrëdhënie *shoqërore*. Hebrenjtë nuk hanin dhe nuk pinin nga të njëjtat enë me samaritanët, sepse ata konsideroheshin të papastër dhe të padenjë. Por kur Jezusi i kërkoi kësaj gruaje ujë, Ai ishte gati të pinte nga ena e saj. Pse veproi Jezusi kundër zakonisht të njerëzve të Tij? Ai e bëri këtë, sepse ajo grua ishte e çmuar për Jezusin. Sepse *çdo njeri ka vlerë për Perëndinë*.

NJË POHIM I RËNDËSISHËM (GJONI 4:10-15)

«Jezusi u përgjigj dhe i tha: 'Po ta njihje dhuratën e Perëndisë [Jezusin, dhuratën e Perëndisë për botën, Gjoni 3:16] dhe kush është ai që të thotë: "Më jep të pi," vetë do të kërkojë nga ai dhe ai do të jepte ujë të gjallë» (v. 10). Hebrenjtë mendonin që uji i burimit (ose uji i një rrjedhe)

ishte «ujë i gjallë» dhe jo uji që nxirrnin nga pusi. E rëndësishme është se profetët përdorën termin «ujë i gjallë» për t'iu referuar fuqisë dhe pranisë së Perëndisë që mund të shuajë etjen shpirtërore brenda një individi. Me këtë Jezusi nënkupton gjallërinë shpirtërore apo energjitë e jetës shpirtërore.

Dhe, si zakonisht, «nxënësit» nuk e kuptuan Jezusin.

Gruaja i tha: «Zot, ti nuk ke as kovë për të nxjerrë dhe pusi është i thellë [në atë kohë, ishte rreth 36 metra i thellë!]; nga e ke, pra, atë ujë të gjallë? Vallë je më i madh se Jakobit, ati ynë, që na dha këtë pus dhe piu prej tij ai vete, bijtë e tij dhe bagëtitë e tij?» (vargjet 11, 12).

Kjo ishte një situatë e zakonshme midis Jezusit dhe dëgjuesve të tij. Ai do të thoshte diçka në një gjuhë enigmatike. Duke u keqkuptuar, dëgjuesit e Tij i merrnin fjalët e Tij ashtu siç i thoshte. Dhe më pas Jezusi u tregonte atyre kuptimin shpirtëror të fjalëve.

«Jezusi u përgjigj dhe i tha: "Kushdo që pi nga ky ujë, [pra nga uji i pusit] do të ketë përsëri etje"» (v. 13). Kjo është e vërtetë për çdo gjë në jetë. Ne pimë diçka dhe kemi etje përsëri. Ne hamë dhe kemi uri përsëri. Plotësimi i dëshirave tona duket sikur me të vërtetë na bën të lumtur, por kjo zgjat vetëm për pak kohë. Çdo gjë në këtë jetë kalon dhe ndryshon me shpejtësi, ashtu siç mund të ndodhë me suksesin, popullaritetin ose qejfet.

Jezusi vazhdon: «Por, kush pi nga uji që do t'i jap Unë, nuk do të ketë më etje përjetë; por uji që Unë do t'i jap do të bëhet në të një burim uji që gufon në jetë të përjetshme» (v. 14). Jezusi po fliste për fuqinë, gëzimin dhe lavdinë që gjenden në jetën kristiane. Jezusi po u thoshte në fakt: «Unë po ju sjell gjithë gjërat që profetët thanë se do të vinin përmes Mesisë. Ju mund të keni jetën e përjetshme»!

Kjo i pëlqeu shumë gruas, por ajo akoma s'kishte ndonjë ide të qartë për ato që Jezusi thoshte. «Gruaja i tha: "Zot, më jep këtë ujë, që unë të mos kem më etje, dhe të mos vij këtu të nxjerr ujë"» (v. 15). Me pak fjalë ajo tha: «Kjo është një gjë shumë e mirë! Nuk do të më duhet të eci çdo ditë një kilometër në pikun e vapës për të nxjerrë ujë nga pusi! U lodha duke bërë të njëjtën gjë përditë»!

NJË PYETJE SERIOZE (GJONI 4:16–18)

Tani që Jezusi i kishte tërhequr vëmendjen gruas, Ai ishte gati të vepronte në zemrën e saj. Jezusi nuk ishte një doktor i frikësuar. «Jezusi i tha: “Shko thirrë burrin tënd dhe eja këtu”» (v. 16). Përpara se të vijmë te Krishti duhet të ndalojmë dhe të shikojmë veten tonë çiltërsisht dhe ndershmërisht, të shikohemi në pasqyrën e fjalës së Perëndisë dhe ta shikojmë veten tonë ashtu siç jemi. Pikërisht, këtë po përpiquej të bënte Jezusi me atë grua.

«Gruaja u përgjigj dhe i tha: “Unë nuk kam burrë”» (v. 17a). Deri në këtë moment të bisedës, gruaja gjithmonë kishte diçka për të thënë si përgjigje. Por tani ajo s’kishte shumë për të thënë vetëm katër fjalë në shqip. Ne gati mund ta përfytyrojmë se sa ngushtë u ndie ajo.

Jezusi i tha: «Mirë the “Nuk kam burrë”, sepse ti kishe pesë burra dhe ky që ke tani nuk është burri yt; për këtë ke thënë të vërtetën» (vargjet 17b, 18).

**Kur Jezusi vështron
dhe jeton në zemrat
tona, Ai ... shikon
mirësi, Ai shikon
çfarë mund të bëhemi
me ndihmën
e Perëndisë.**

Të ballafaqohesh drejtpërdrejt me Jezusin, mund jetë në fillim një përvojë jo e këndshme. Menjëherë pas kësaj ngjarjeje, Jezusi shkoi në Galile dhe u kthye që andej për në Kapernaum. Pjetri iu kthye peshkimit. Tek kapitulli 5 i Lukës kemi një ngjarje të mrekullueshme peshkimi. Pjetri kishte udhëtuar shpesh me Jezusin. Sidoqoftë, për herë të parë, ai me të vërtetë pa lavdinë dhe fuqinë e Jezusit dhe pa veten e tij në dritën e asaj lavdie. Ai tha: «Zot, largohu nga unë sepse unë jam njeri mëkatar!» (v. 8).

Disa pretendojnë se faji nuk bën pjesë në

mesazhin e ungjillit, por kjo s’është e vërtetë. Faji bën pjesë në mesazhin e ungjillit. Perëndia nuk do që ne të ndihemi fajtorë gjithë jetën tonë, por vlerësimi ynë për hirin dhe mëshirën e Perëndisë fillon me të kuptuarit e nevojës shpirtërore për faljen e fajeve dhe mëkateve tona.

Mos harroni se Jezusi e dinte shumë mirë se çfarë gruaja qëndronte përballë Tij. Tek Luka 7:39 Jezusi u vajos nga një grua mëkatore dhe armiqtë e tij menduan se Ai nuk e dinte se ajo grua ishte një mëkatore (Luka 7:39). Jezusi e dinte cila ishte ajo, po ashtu siç dinte çfarë njeriu ishte gruaja samaritane. Por prapëseprapë ajo ishte e çmuar për Jezusin. Kur Jezusi shikon dhe jeton në zemrat tona, Ai jo vetëm shikon të keqen, hallet, mundimet, por Ai gjithashtu shikon mirësinë dhe çfarë mund të bëhemi me ndihmën e Perëndisë. Në këtë rast Jezusi pa një grua që mund të kthejë një qytet të tërë drejt besimit. Me Jezusin, *çdo njeri ka vlerë!*

NJË DISKUTIM I RËNDËSISHËM (GJONI 4:19–26)

Si reagoi gruaja kur Jezusi vuri në dukje nevojat e saj shpirtërore? Ajo menjëherë ndryshoi temën e bashkëbisedimit (v. 19)! (A ju ka ndodhur ndonjëherë që duke studiuar apo diskutuar me dikë, në momentin që ju filloni të flisni për nevojat e tij shpirtërore, ai mundohet menjëherë të ndryshojë temën e bisedës?)

«Gruaja i tha: “Zot, po shoh se Ti je një profet”» (v. 19). Samaritanët përdornin vetëm pesë librat e parë të Dhjatës së Vjetër, nga Zanafilla te Ligji i Përtërirë. Këta libra nuk thonë shumë për profetët. Sidoqoftë, samaritanët kishin mësuar nga hebrenjtë më shumë se sa ata pranonin. Kjo grua kishte njohuri për profetët dhe mendoi se Jezusi ishte një i tillë. Ajo i tha: «Unë kam një pyetje për ju, Profet». «Etërit tanë adhuronin mbi këtë mal» (v. 20a). Pasi Nehemia refuzoi ndihmën e samaritanëve (shënim Nehemia 4:1–3; 6:1–4), ata ndërtuan tempullin e tyre në malin Gerizim. Ata pretendonin shumë gjëra për malin Gerizim. Ky ishte vendi ku Abrahami erdhi për të sakrifikuar Isakun, ky ishte vendi ku Melkisedeku u takua me Abrahamin, vendi ku altari i parë i Perëndisë ishte ngritur kur izraelitët hynë në tokën e premtuar. Mali Gerizim nuk ishte larg nga Sihari dhe ishte vendi më i shenjtë për ta.

Gruaja ndoshta është kthyer dhe ka shikuar drejt malit, kur ajo po i referohej vendit të tyre të shenjtë. «Dhe ju (hebrenjtë) thoni se në Jeruzalem është vendi ku duhet të adhurojmë» (v. 20b). Pyetja e saj do të thotë «Si është e vërteta?»

Përgjigja e Jezusit ishte që së shpejti asnjë nga ato vende s'do të ishte vendi i vërtetë për nderim: «Grua, më beso: vjen ora që as mbi këtë mal, as në Jeruzalem nuk do të adhuroni Atin» (v. 21). Në mbretërinë e Jezusit që do të vijë, nuk do të jetë i rëndësishëm vendi ku adhurohet Perëndia besimi i sinqertë dhe i vënë në jetë i besimtarëve (shiko Gjoni 4:24).

Ai vazhdoi: «Ju adhuroni atë që s'e njihni, ne adhurojmë atë që njohim, sepse shpëtimi vjen nga hebrenjtë» (v. 22). Jezusi tha: «Shpëtimi është nga hebrenjtë», sepse Mesia² erdhi nga kombi i hebrenjve. Dhe më tej, predikuesit e parë të ungjillit, si Pjetri dhe Pali, ishin hebrenj. Dhe më pas, kristianët e parë ishin hebrenj.

Edhe pse Jezusi e donte atë grua dhe kujdesej për të, Ai nuk nguroi t'i tregonte se morali dhe besimi i saj ishin të gabuar. Të pranosh dikë s'do të thotë se pranon të keqen apo mëkatin që janë pjesë e jetës së tij. N.q.s. një mik apo shok ka moral të ulët apo ndjek një besim të gabuar dhe ne nuk i themi gjë, atëhere nuk tregojmë dashuri, por tregojmë se nuk e prishim terezinë për të.

Më pas Jezusi thotë: «Po vjen ora, madje ajo ka adhur, që adhuresit e vërtetë ta adhurojnë Atin në frymë dhe në të vërtetë, sepse të tillë janë adhuresit që kërkon Ati» (v. 23). *Vendi i nderimit* nuk është i rëndësishëm, por *kush nderohet* dhe *mënyra si nderohet* janë të rëndësishme. Kush? «Ati». Si? «Me shpirt», nga zemra siç Perëndia e dëshiron. «Në të vërtetë», sipas udhëzimeve të Zotit. Në lutjen e madhe të Jezusit në kapitullin 17 të Gjoni, Ai thotë: «Fjala jote është e vërteta» (Gjoni 17:17).

Më tej teksti ynë na jep një përmbledhje të adhurimit të vërtetë: «Perëndia është Frymë dhe ata që e adhurojnë duhet ta adhurojnë në frymë dhe në të vërtetë» (v. 24). Ne mund të nxjerrim më shumë mësim rreth adhurimit të Perëndisë nga ky tekst, por tani për tani ne jemi të interesuar për marrëdhënien mes Jezusit dhe njeriut.

«Gruaja i tha: “Unë e di se do të vijë Mesia, që e quani Krisht; kur të ketë ardhur, ai do të na tregojë çdo gjë”» (v. 25). Koncepti i Mesisë është

një e vërtetë tjetër që samaritanët e huazuan nga hebrenjtë. Vëreni se si besimi i kësaj gruaje po rritet. Ajo në fillim i referohet Jezusit si «hebre» (v. 9), pastaj i drejtohet me fjalën «Zotëri» (v. 11) dhe në fund i drejtohet me fjalën «Profet» (v. 19). Ndërsa Jezusi fliste, ajo mendoi se Ai ishte «Mesia» (v. 25 dhe v. 29).

«Jezusi i tha: “Unë jam,³ Ai që po të flet”» (v. 26). Jezusi po thoshte: «Ju po kërkon Mesinë? Unë jam Mesia! Ju po kërkon përgjigje për hallet tuaja? Unë i kam ato përgjigje! Ju kërkon shpresë, ndihmë dhe diçka të shuajë etjen tuaj të brenshme? Të gjitha këto gjenden tek Unë!»

NJË NDALESË QË SOLLI FRUTE (GJONI 4:27–38)

Dishepujt u kthyen me ushqimet që kishin blerë. «Në këtë moment erdhën dishepujt e Tij dhe u mrekulluan që po fliste me një grua; por asnjë nuk i tha: “Çfarë do?” ose: “Pse po flet me të?”» (v. 27).

«Atëhere gruaja e la kovën e saj» (v. 28a). Lënia e kovës tregon gëzimin e saj dhe vendimin e saj për t'u kthyer në qytet.

U kthye në qytet, dhe u tha burrave [vëreni: u tha «burrave» dhe jo grave]: «Ejani, të shikoni një njeri që më ka thënë gjithçka që kam bërë; vallë mos është ky Krishti? Ata dolën nga qyteti dhe erdhën tek Ai (vargjet 28b–30).

Ndërsa samaritanët po vinin drejt pusit, Jezusi e shfrytëzoi kohën për të udhëzuar dishepujt e Tij.

Ndërkaq dishepujt e vet po i luteshin duke i thënë: «Mësues, ha». Por Ai u tha atyre: «Unë kam një ushqim për të ngrënë të cilin ju s'e njihni». Prandaj dishepujt i thonin njëri-tjetrit: «Mos i sollli vallë dikush për të ngrënë?» (vargjet 31–33).

Ashtu siç i kishte dhënë një mësim Nikodemit dhe gruas, Jezusi në të njëjtën mënyrë po udhëzonte edhe dishepujt. Në fillim Ai foli me një gjuhë simbolike e cila u keqkuptua. Dhe më pas Ai u tregoi atyre kuptimin shpirtëror të fjalëve të Tij. «Jezusi u tha atyre: “Ushqimi im është të bëj vullnetin e atij që më dërgoi dhe të kryej veprën e tij”» (v. 34). Ndjekësit e Jezusit kishin shumë vështirësi për të kuptuar mësuesin e tyre! Jezusi, sidoqoftë, ishte i shqetësuar për ta, pavarësisht nga kokëfortësia e tyre. Ndërsa i sqaronte, Jezusi

ishte i duruar, sepse *çdo njeri ka vlerë* për të!

Jezusi e ndryshoi imazhin nga ai i ushqimit të korrat, burimi i ushqimit. Ai citoi një proverb Izraelit për të korrat: «A nuk thoni ju se ka edhe katër muaj dhe vjen korrja? Ja, unë po ju them: Ngrini sytë tuaj dhe shikoni fushat që tashmë zbardhojnë për korrje» (v. 35). Me fjalë të tjera: «kur ti mbjell farën, ti e di se ke katër muaj përpara se ta korrësh. Ti mund të mendosh se situata në Samari është e njëjtë, por fara është mbjellë kohë më parë dhe tani është koha e korrjes!» Ashtu si tha Jezusi: «Fushat ... zbardhojnë për korrje», ndoshta Ai bëri me dorë nga samaritanët të veshur me rroba të bardha që po vinin nga qyteti.⁴

NJË KORRJE E PËLQYESHME (GJONI 4:39–42)

Samaritanët arritën kur Jezusi e kishte mbaruar diskutimin e Tij për korrjen.

Dhe shumë samaritanë nga ai qytet besuan në Të, për shkak të fjalës së gruas që dëshmoi: «ai më tregoi gjithçka që kam bërë». Kur samaritanët erdhën tek ai, iu lutën që të qëndrojnë me ta; dhe ai ndenji aty dy ditë (vargjet 39, 40).

Jezusi duhej të vazhdonte rrugën për në Galile, por, pavarësisht nga kjo, Ai vendosi të qëndrojë për dy ditë me njerëz me racë të përzier, sepse për të *çdo njeri ka vlerë*.

«Dhe shumë më tepër njerëz besuan për shkak të fjalës së Tij», (v. 41) kur ata e panë Jezusin vetë, kur ata dëgjuan fjalët e Tij, kur ata panë se si u soll dhe kur ata e panë se si i deshi gjithë njerëzit.

A ndryshoi mendimi i Jezusit, kur Ai i quajti këta njerëz të përbuzur «një fushë gati për t'u korrur»? Shikoni vargun e fundit në tekst: «Dhe ata i thoshin gruas: “S’është më vetëm për shkak të fjalëve të tua që besojmë, por, sepse ne vetë e kemi dëgjuar dhe dimë se ai është me të vërtetë Krishti, Shpëtimtari i botës”» (v. 42). Çfarë pohimi i mrekullueshëm: «Ne ... e dimë se ky është me të vërtetë *Shpëtimtari i botës*!» Shokët më të ngushtë të Jezusit, apostujt, mendonin se Ai ishte shpëtimtari i *hebrenjve*. Ata filluan të kuptonin që Jezusi ishte shpëtimtari i botës, kur Perëndia i dërgoi një vizion të veçantë Pjetrit

(Veprat e Apostujve 10:9–16; 34, 35.) Nga ana tjetër samaritanët e shikonin Jezusin si Shpëtimtarin e *botës*!

KONKLuzion

N.q.s. i përkisni kësaj «bote», n.q.s. jetoni dhe ecni në këtë botë, atëhere Jezusi është Shpëtimtari *juaj*. Ju jeni të rëndësishëm për Të! Ai ju do, Ai kujdeset për ju dhe Ai ka sakrifikuar e do të sakrifikojë për ju. Ai vdiq për ju dhe kurrë s’do t’ju harrojë. Pse? Sepse *çdo njeri ka vlerë* dhe *ti je ai që ka vlerë*.

SHËNIME

¹ Që nga ajo kohë njerëzit e kanë mbushur pusin me gurë. Sot është rreth 15 metra i thellë dhe është mbuluar me një mbulesë.

² «Mesia» është fjala që në hebraisht do të thotë «i vajosuri». «Krishti» është fjalë greke që gjithashtu do të thotë «i vajosuri». «I vajosur» nënkupton dikë që është zgjedhur nga Perëndia. Në kohët e Testamentit të Vjetër kështu zgjidheshin mbretërit, priftërinjtë dhe profetët hebrej.

³ Termi «UNË JAM» është një pohim i hyjnisë (Eksodi 3:14); Ungjilli i Gjonit e përdor termin shpesh për të theksuar se Jezusi është Biri i Perëndisë.

⁴ Shiko «frytet» që «korri» Filipi te Veprat 8. Shiko gjithashtu Gjonin 4:36–38; Veprat e Apostujve 10:9–16, 34, 35.

Çfarë mendon ti për Krishtin?

Për shekuj, afër një lumi të vogël në Karolinën Veriore, gjendej diçka e madhe dhe e gurtë. Të gjithë njerëzit që kalonin në atë anë, e konsideronin gjënë e gurtë si *diçka të shëmtuar* dhe të pa vlerë. Por, një ditë, një njeri i varfër duke ecur afër atij lumi, pa diçka që dukej *se ishte me peshë*. Ai e mori dhe e përdori si gur për të mbajtur derën e shtëpisë së tij hapur. Një ditë, një gjeolog kaloi nga shtëpia e të varfërit dhe zbuloi se guri që mbante derën, ishte *flori*. Kjo ishte sasia më e madhe e floririt që është gjendur në atë zonë ndonjëherë.

Shumë njerëz kanë menduar dhe mendojnë për Krishtin. Disa shikojnë tek Ai një fshatar nga Galilea dhe tërhiqen. Disa e shikojnë si një profet dhe ndalojnë për ta dëgjuar. Të tjerët shikojnë te Jezusi Birin e Perëndisë dhe ndalojnë për ta adhuruar! Po *ti*, çfarë shikon kur mendon për Jezusin? Biri i kujt është Jezusi? Vendi ku do të kalosh përjetësinë, varet nga përgjigjet që ti u jep këtyre pyetjeve.

Marrë nga: “1001 tregime për fëmijë”
Walter B. Knight